

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobce: **J.K.**, zast. Mgr. Martinem Obručou, bytem Praha 3, Biskupcova 1713/25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti nečinnosti žalovaného ve věci žádosti žalobce o přiznání úroku z prodlení ze dne 19.5.2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce spatřuje nečinnost žalovaného v tom, že dosud nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o přiznání úroku z prodlení výsluhového příspěvku ze dne 19.5.2010, kdy rozhodnutím žalovaného č.j. OSZ-134103-10/D-BI-2010 ze dne 23.4.2010 byl žalobci přiznán výsluhový příspěvek, avšak doplacen se tříletým zpožděním v důsledku předchozích nezákonných rozhodnutí žalovaného. V doplnění žádosti ze dne 27.5.2010 žalobce doložil, že ve skutkově shodné věci týkající se odchodného Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy rozhodnutím ze dne 7.5.2010, č.j. 697/2010, přiznalo žalobci nárok na úrok z prodlení ve výši 51.333,- Kč z opožděně vyplaceného odchodného, které bylo žalobci přiznáno rozhodnutím ze dne 11.2.2010, č.j. 250/2010. Žalovaný dne 14.6.2010 vypracoval formální odpověď na žádost žalobce č.j. OSZ-134103-12/M-To-2010, ve které žalobci vysvětluje, že úroky z prodlení z opožděně vyplacených výsluhových příspěvků nemohou být žalovaným přiznány mimo jiné proto, že jej ministr pověřil dle § 2 odst. 5 písm. b), odst. 6 zákona č. 361/2003 Sb. (dále jen zákon o služebním poměru nebo zákon) pouze k rozhodování o výsluhovém příspěvku, nikoliv o jeho příslušenství. Žalobce proti danému vyjádření podal dne 29.6.2010 odvolání, neboť měl za to, že z materiálního hlediska lze dané sdělení považovat za rozhodnutí. Žalobce namítal, že podáním jeho žádosti bylo v souladu s § 178 odst. 2 zákona o

služebním poměru zahájeno řízení ve věci služebního poměru a služební funkcionář je povinen podle § 181 odst. 1 zákona vydat rozhodnutí nejen v případě, že jím prohlašuje, že účastník má určitá práva a povinnosti, ale též v případě, že jím prohlašuje, že účastník práva nemá, neboť takový úkon služebního funkcionáře je způsobilý zasáhnout sféru účastníka stejnou silou jako rozhodnutí s pozitivním výrokem. K námitce nedostatku kompetence ředitele odboru sociálního zabezpečení žalobce uvedl, že pokud je pověřen ministrem vnitra podle § 2 odst. 5 písm. b), odst. 6 zákona k rozhodování o výsluhovém příspěvku, měl by postupovat podle § 175 odst. 4 zákona a věc postoupit příslušnému orgánu. Dle žalobce orgán příslušný k rozhodnutí o nároku je zároveň, byť implicitně, příslušný k rozhodování o příslušenství, kdy rozhodování o výsluhovém příspěvku a o jeho příslušenství není rozhodování o dvou odlišných nárocích, neboť příslušenství tvoří vždy integrální součást této pohledávky. Žalovaný k odvolání zpracované formální odpovědi ze dne 22.7.2010 pod č.j. OSZ-134103-14/M-To-2010, sdělil, že odvolání nelze podat proti sdělení, jímž se vysvětluje aplikace zákona kdy sdělením nebylo rozhodováno o nepřiznání úroku z prodlení a ve věci žádosti i odvolání neprobíhá řízení ve věcech služebního poměru.

Nato žalobce podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti z důvodu postupu žalovaného v rozporu s § 190 odst. 5 zákona o služebním poměru. Žádost však nebyla předložena ministru vnitra, žalovaný ji vyřídil sám odpovědí ze dne 27.8.2010, č.j. OSZ-134103-15/M-To-2010, dle které žádost ministru vnitra předložena nebude, neboť správní řád na řízení podle zákona o služebním poměru nedopadá.

Žalobce má za to, že doručením žádosti věcně příslušnému služebnímu funkcionáři bylo dne 20.5.2010 v souladu s § 178 odst. 2 zákona o služebním poměru zahájeno řízení ve věcech služebního poměru a podle § 181 odst. 1 zákona je služební funkcionář povinen vydat rozhodnutí nejen v případě, že jím prohlašuje, že účastník má práva a povinnosti, ale argumentem a contrario též v případě, že jím prohlašuje, že tento účastník určité právo nemá, neboť i negativní výrok služebního funkcionáře je z povahy věci způsobilý zasáhnout sféru účastníků řízení stejnou silou jako pozitivní výrok. Příslušnost žalovaného k vydání rozhodnutí dovozuje z automatické příslušnosti prvoinstančních orgánů rozhodujících o nároku i k rozhodování o jeho příslušenství, a to nejen z důvodu logiky, jež se prolíná celým právním řádem, ale i zároveň z řady rozsudků soudů vyšších stupňů rozhodujících o úrocích z prodlení přímo zřízených ve věcech služebního poměru, ve kterých soudy nezpochybnilly příslušnost prvoinstančního správního orgánu rozhodujícího i o příslušenství.

Jakkoliv žalobce původně považoval prvotní sdělení žalovaného za rozhodnutí v materiálním smyslu, vzhledem k jeho dalším reakcím žalovaného, který sdělil, že žádné řízení ve věcech služebního poměru nevede, tedy že ani nerozhodoval o nepřiznání úroku z prodlení, má žalobce za to, že nadále nepovažuje v kontextu pozdějších kroků žalovaného jeho sdělení za rozhodnutí v materiálním smyslu a tedy že o žádosti žalobce nebylo dosud rozhodnuto.

Absence výslovné úpravy úroku z prodlení splněním peněžitých nároků na straně bezpečnostního sboru je podle žalobce mezerou v zákoně, kterou je třeba s ohledem na soukromoprávní povahu toho konkrétního nároku vyplnit výkladem analogie práva. Žalobce argumentuje povahou věci (na straně bezpečnostního sboru může dojít i k prodlení z vyplacení jeho peněžitých nároků – mzdy, náhrady škody) a odkazuje na literaturu (Zákon o služebním poměru, T.P. : „Jestliže bezpečnostní sbor nevyplatí příslušníkovi příslušný příjem ve výplatním termínu, je v prodlení. Z toho vyplývá jeho povinnost vyplatit příslušníkovi nejen služební příjem, ale také úrok z prodlení. Podpůrně (subsidiárně) se použije

občanskoprávní předpisy.“) Dále žalobce odkázal na soudní rozhodnutí (NSS č.j. 4 Ads 143/2007-55, 6 As 55/2006-96, 3 Ads 91/2007-65, usnesení ÚS č.j. II.ÚS 268/08). Příslušnost služebního funkcionáře vydat rozhodnutí i ohledně úroku žalobce dovozuje z akcesority příslušenství a odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp.zn. 16 Co 468/2003 publikované ve sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek R 55/2005. Povinnosti služebního funkcionáře vydat rozhodnutí o žádosti účastníka dle žalobce plyne z rozsudku NSS, č.j. 3 Ans 5/2007-66.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobci v souvislosti s ukončením služebního poměru vznikl od 1.4.2007 nárok na výsluhový příspěvek podle § 157 zákona o služebním poměru. Příslušnost k rozhodování o výsluhovém nároku je dle § 2 odst. 5 písm. b), odst. 6 zákona dána řediteli odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra. Úroky z prodlení nejsou veřejnoprávním nárokem podle zákona o služebním poměru a nelze je tedy přiznat jako příslušenství k přiznanému výsluhovému příspěvku. Z judikatury dle žalovaného vyplývá, že úroky z případného prodlení při plnění podle zákona o služebním poměru jako veřejnoprávním nároku, nejsou tímto zákonem upraveny. Případné nároky ze žalobcem tvrzeného prodlení v řízení o výsluhový příspěvek nemohou být stanoveny nařízením vlády č. 142/1994 Sb., jelikož uvedené vztahy vzniklé ze služebního poměru, nejsou vztahy občanskoprávními. Žalobou není respektován veřejnoprávní charakter žalobci přiznaného výsluhového nároku a speciálním zákonem upravený průběh řízení ve věcech služebního poměru. Služební funkcionář o výsluhovém příspěvku rozhoduje jednostranným aktem, vrchnostensky, bez toho, aby právní úprava vyžadovala jakýkoliv souhlas bývalého příslušníka jako účastníka řízení s obsahem rozhodnutí k tomu, aby toto rozhodnutí mělo vůči bývalému příslušníku právní účinky.

Městský soud v Praze posoudil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů následovně.

Žalobce podal žalobu ve lhůtě dle § 80 s.ř.s., zároveň splnil podmínku bezvysledného vyčerpání prostředku nápravy dle § 79 odst. 1 s.ř.s., neboť dne 9.6.2010 podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, jež však nebyla předložena ministru vnitra, jak plyne ze sdělení ředitele odboru sociálního zabezpečení č.j. OSZ-134103-15/M-To-2010.

Prizmatem materiálního pojetí správního aktu lze dle soudu sdělení ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra č.j. OSZ-134103-12/M-To-2010 považovat za rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s., neboť je z něj patrné, kdo vydal daný správní akt, co bylo jeho předmětem a jaký jeho výsledek (důsledek pro účastníka), zde nevyhovění žádosti žalobce, i s uvedením důvodů postupu správního orgánu (srovnej NSS č.j. 1 Ans 5/2008-104 : *Úkon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy, neboť i neformální přípis může být rozhodnutím v materiálním smyslu (§ 65 s. ř. s.)*). Avšak následné úkony ředitele odboru sociálního zabezpečení popírající vedení jakéhokoliv správního řízení dle zákona o služebním poměru (č.j. OSZ-134103-14/M-To-2010) soud shodně se žalobcem vedly k převážení formálního nazírání na sdělení ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra č.j. OSZ-134103-12/M-To-2010, a proto dané sdělení č.j. OSZ-134103-12/M-To-2010 za správní rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s. soud nepovažuje. Podmínky řízení dle § 79 s.ř.s. jsou tak nadále dány (srovnej NSS č.j. 4 Ans 3/2009-7: *Byť úkon správního orgánu nemá formální znaky rozhodnutí, nicméně podle svého obsahu nepochybně představuje rozhodnutí v materiálním smyslu, chybí podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu*).

Žalobce za žalovaného označil Ministerstvo vnitra, odbor sociálního zabezpečení. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s.ř.s. je soud vázán označením žalovaného (oproti ust. § 69 s.ř.s.). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2004, č.j. 3 Ans 2/2004-60 *je služebním funkcionářům svěřeno rozhodování ve věcech služebního poměru (§ 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky), bez ohledu na to, zda služební poměr trvá. Označí-li žalobce v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu jako žalovaného správní orgán, který nemá pravomoc rozhodnutí vydat, soud žalobu zamítne. Nezkoumá, zda tuto pravomoc má jiný správní orgán, neboť povinnost by mohl uložit jen žalovanému, tj. tomu, kdo má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení (§ 79 odst. 2 s. ř. s.) podle žalobního tvrzení.* Citovaný závěr lze aplikovat i na spory plynoucí z nového zákona o služebním poměru č. 361/2003 Sb., neboť ust. § 2 nového služebního zákona je obdobné předchozí úpravě. Nadřízený ředitel bezpečnostního sboru, ředitel bezpečnostního sboru a osoby pověřené rozhodováním ve věcech služebního poměru podle odstavců 1 a 3 až 5 jsou služebními funkcionáři (§ 2 odst. 6 zákona o služebním poměru). Ať již by byl příslušný k rozhodování ministr vnitra, (ne)pověřený ředitel odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra nebo jiný služební funkcionář, žalobou označený žalovaný správní orgán není služebním funkcionářem, proto soud žalobu zamítl pro nedostatek pasivní legitimace žalobcem označeného žalovaného – ministerstvo vnitra, jehož příslušnost rozhodnout ve věci služebního poměru žalobce je zákonem o služebním poměru vyloučena.

Soud dále posoudil, zda zákon o služebním poměru zakládá pravomoc služebního funkcionáře rozhodnout o úrocích z prodlení z výplatou výsluhy.

Dle § 178 odst. 1 zákona o služebním poměru se řízení zahajuje na žádost účastníka nebo z podnětu bezpečnostního sboru. Dle § 179 zákona služební funkcionář řízení zastaví, jestliže účastník vzal svou žádost zpět, účastník v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, byla podána žádost zjevně právně nepřipustná nebo se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Oproti ust. § 43 odst. 1 písm. a) s.ř. zákon o služebním poměru neupravuje procesní postup pro případ, je-li u služebního funkcionáře podán návrh k zahájení řízení, u něž není dána pravomoc služebního funkcionáře, tedy o nároku, který zákon o služebním poměru „nezná“, neupravuje. Pojem zjevné bezpředmětnosti nelze ztotožnit s absencí pravomoci (příslušnosti) služebního funkcionáře rozhodnout o takovém návrhu.

Dle § 113 zákona tvoří služební příjem příslušníka: a) základní tarif, b) příplatek za vedení, c) příplatek za službu v zahraničí, d) zvláštní příplatek, e) osobní příplatek, f) odměna. Dále § 124 a § 125 zákona upravuje služební příjem ve zvláštních případech. Splatnost služebního příjmu je upravena v ust. § 128 zákona. Služební příjem tak náleží příslušníkovi ve služebním poměru, resp. krátce po skončení služebního poměru (§ 128 odst. 3 zákona). Oproti tomu výsluhové nároky – odchodné (§ 155) a výsluha (§ 157) mohou náležet pouze příslušníkovi, jehož služební poměr skončil. Splatnost, slovy zákona výplata, výsluhových příspěvků je upravena v § 167 zákona. Z výše uvedeného je zřejmé, že zákonodárce rozlišuje mezi služebním příjmem a výsluhou, výsluha má představovat určitý motivační a sociální rozměr zaručující bývalému příslušníkovi jeho snadnější ekonomické zařazení mimo služební poměr (srovnej nálezy Ústavního soudu publikované pod č. 107/1996 Sb. dle kterého příspěvek za službu i výsluhový příspěvek, jakož i odchodné a platové vyrovnání jsou součástí systému dávek sociálního charakteru souvisejících s ukončením služebního poměru, zároveň však upřesnil, že pokud jde o výsluhový příspěvek, ten navíc ... nelze chápat jako součást odměny za práci, nýbrž podle stanoviska ministra práce a sociálních věcí, s nímž se

Ústavní soud ztotožnil, jako samostatný příjem, který nebyl součástí tzv. služebního příjmu a není ani součástí platu příslušníků ozbrojených sil podle platných předpisů. Jde o zvláštní kategorii peněžního příjmu odůvodněnou do určité míry sociálními důvody.). Výsluhový příspěvek tak má blíže k sociální dávce, starobnímu nebo invalidnímu důchodu, jejichž souběh je vyloučen (§ 160), než ke služebnímu příjmu příslušníka. Touto optikou je nutno vykládat žalobcem uváděná soudní rozhodnutí a argumentaci analogií práva, která je obecně ve veřejném právu nikoli zcela vyloučena, ale velmi omezena (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Nehledě k tomu, že předchozí zákon o služebním poměru č. 186/1992 Sb. neměl vlastní úpravu služebního příjmu, nýbrž odkazoval na zvláštní předpis (§ 55) a dále připouštěl aplikaci zákoníku práce č. 65/1965 Sb. na služební poměr příslušníků (§ 155) a to i ust. § 256 zákoníku práce o prodlení a s tím spojeným právem požadovat zákonné úroky z prodlení. Současná a pro předmětnou věc rozhodná zákonná úprava (zákon č. 361/2003 Sb.) neobsahuje odkaz na zákoník práce nebo jiný zákon, jež by upravoval vznik práva na zákonné úroky z prodlení v případě prodlení s výplatou výsluhy. Nová úprava služebního poměru příslušníka je komplexní úpravou, která již zcela vylučuje použití zákoníku práce. Jedná se tedy o státně-zaměstnanecký poměr sui generis (svého druhu) vznikající mezi státem reprezentovaným služebními funkcionáři bezpečnostních sborů a příslušníkem, který je charakteristický potlačením rovnosti obou subjektů ve prospěch nadřazenosti státní moci, jak je charakteristické pro veřejné právo. Typické jsou instituty služební subordinace, hierarchického rozložení, kogentní právní úpravy zcela eliminující smluvní charakter pracovně-právních vztahů, definitivy a kariérního systému atd.

Vzhledem k výše uvedené odlišnosti služebního příjmu a výsluhového příspěvku, předchozí a současné zákonné úpravy služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru, nelze bez dalšího přijmout závěry, resp. „nesporované“ skutky zde uvedené, rozsudků Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 143/2007-55, č.j. 6 As 55/2006-96, č.j. 3 Ads 91/2007-65, usnesení ÚS č.j. II.ÚS 268/08. Zejména pokud rozsudek č.j. 3 Ads 91/2007-65 výslovně odkazuje na zákoník práce (§ 256) a dále uvádí, že *zákon o služebním poměru nehovoří o dalším příslušenství, jako např. úrocích z prodlení*. Odkazuje-li soud v rozsudku 6 As 55/2006-96 na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, činí tak ve vztahu k pravomoci soudu přezkoumat správní rozhodnutí v oblasti služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru. V této věci není sporu, že rozhodnutí o nepřiznání výsluhy je přezkoumatelné v řízení dle s.ř.s., spor je o to, zda je dána pravomoc služebnímu funkcionáře rozhodnout o úroku z prodlení výsluhy. Což však také neplyne ze žalobcem uvedeného rozsudku publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 55/2005, neboť právní závěr zde uvedený, se týkal náhrady škody, tedy nároku povahou odlišného od výsluhy, jak výše uvedeno ve vztahu k služebnímu příjmu. Nehledě k tomu, že předmětem rozhodnutí Městského soudu v Praze sp.zn. 16 Co 468/2003 byl nárok dle předchozího služebního zákona.

Také rozsudek č.j. 3 Ans 5/2007-66 žalobce nevykládá ve světle všech rozhodných skutečností. Zdejší soud se ztotožňuje se závěrem Nejvyššího správního soudu, že *kdo se návrhem obrátí na správní orgán, má nárok na určitý procesní postup, který mu umožňuje bránit jeho právní pozici. Jedině tak může být zaručena jistota předvídatelného postupu správního orgánu, která je jednou ze základních zásad správního řízení. Pokud se takovým návrhem správní orgán nezabývá, ztěžuje tím možnost uplatnění tvrzených práv a v návaznosti znemožňuje soudní ochranu podle ust. § 65 a násl. s. ř. s.* Avšak dané dle zdejšího soudu platí pouze v případě, je-li zákonem dána pravomoc správního orgánu o takovém návrhu rozhodnout. Předmětem věci č.j. 3 Ans 5/2007-66 byla nečinnost služebního

funkcionáře ve věci žádosti o vyplacení služebního příjmu, odchodného a příspěvku za službu, to vše opět v režimu předchozího zákona o služebním poměru č. 186/1992 Sb.

Pokud bylo žalobci přiznáno odchodné i s úroky z příslušenství, je nutné konstatovat, že postup jiného služebního funkcionáře (zde ředitele Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy) nezakládá legitimní očekávání žadatele, že takto bude postupováno také jiným služebním funkcionářem (ředitel odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra) ve vztahu k typologicky obdobné žádosti. Zejména pokud, jak dále uvedeno, bylo rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy v rozporu se zákonem o služebním poměru.

Zákon o služebním poměru upravuje splatnost zákonem určeného plnění, tudíž také institut prodlení, avšak nijak nestanoví, že v případě prodlení účastníkovi náleží úrok z prodlení při výplatě výsluhového příspěvku. Vzhledem k veřejnoprávní povaze nároku plynoucího ze služebního zákona a výše uvedené povaze výsluhového příspěvku, jehož soukromoprávní povaha je dále potlačena účelem takového plnění, nelze připustit analogii akcesority úroku z prodlení jakožto zákonného příslušenství výsluhy vyplacené po splatnosti, jak činí žaloba, jestliže nárok na úrok z prodlení úhrady výsluhy dle zákona o služebním poměru není explicitně v zákoně upraven (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

Zákon o služebním poměru č. 361/2003 Sb. nezakládá pravomoc služebního funkcionáře rozhodovat o případném nároku na úroky z prodlení, tedy jej přiznat nebo naopak uplatněný nárok zamítnout. Není-li dána pravomoc správního orgánu rozhodnout o návrhu účastníka, je žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 s.ř.s. nedůvodná pro nedostatek pasivní legitimace žalovaného. *Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se lze domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat jenom takové rozhodnutí nebo osvědčení, jež má dostatečný právní podklad a jehož vydání je v pravomoci správního orgánu; nadto musí být správní orgán nečinný při vydání rozhodnutí ve věci samé* (Sb. NSS 362/2004).

Soud dále zvážil, zda dle obsahu nelze podání žalobce ze dne 19.5.2010 o přiznání úroku z prodlení výsluhového příspěvku považovat za uplatnění náhrady škody ve smyslu § 98 zákona o služebním poměru. Podáním ze dne 19.5.2010 žalobce výslovně požádal o přiznání úroků z prodlení za subsidiárního použití nařízení vlády č. 142/1994 Sb., nijak nespécifikoval, že by mu vznikla majetková újma spočívající ve zmenšení majetku nebo ušlém příjmu, za adresáta podání označil – odbor sociálního zabezpečení. Z obsahu podání je tak patrné, že se žalobce náhrady škody dle § 98 zákona o služebním poměru nedomáhal. Ostatně soud zde neshledává podmínku přímé souvislosti s výkonem služby, jak stanoví § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru.

Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. pro nedůvodnost zamítl.

Žalovaný byl ve věci úspěšný, avšak žádné náklady mu nevznikly, proto soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, jak ve výroku II uvedeno.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26.2.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu